

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Via Cordata, o.p.s.** IČO 25726471
sídlem Rakovského 3136/1, 143 00 Praha 4
zastoupený advokátem JUDr. Radovanem Bernardem
sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra školství ze dne 7. 9. 2017, č. j. MSMT-16393/2017-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „žalovaný“ nebo

„ministr“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 3. 2017, č. j. MSMT-34800/2016-6, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o zápis základní školy, jejíž činnost bude vykonávat právnická osoba s názvem Základní škola Edisona (dále jen „škola Edisona“) do rejstříku škol a školských zařízení (dále jen „rejstřík“) s účinností od 1. 9. 2017.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce uvedl, že důvod zamítnutí jeho žádosti o zápis školy Edisona byl dle § 148 odst. 3 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), v rozhodném znění (dále jen „školský zákon“) nesoulad s Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy hlavního města Prahy 2016 - 2020 (dále jen „DZ HMP“). Namítal, že žádost byla zamítnuta na základě protiústavního ustanovení školského zákona, a proto označil i žalobou napadené rozhodnutí za protiústavní. Poukázal na návrh na zrušení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona podaný skupinou senátorů k Ústavnímu soudu. Vysvětlil, že v ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona spatřuje neústavní zásah do práva zakládat soukromé školy, které je zakotveno v čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, a rovněž rozpor s výhradou zákona, pro úpravu podmínek zakládání soukromých škol podle čl. 33 odst. 3 a čl. 4 odst. 2 Listiny. V daném ustanovení spatřoval rovněž rozpor s právem dětí na vzdělání podle čl. 33 odst. 1 Listiny a dále s právem rodičů určovat způsob výchovy a vzdělávání svých dětí podle čl. 32 odst. 4 Listiny a podle čl. 2 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv, jakož i podle čl. 13 odst. 3 Paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. V ustanovení spatřoval taktéž rozpor s čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 a 3 Ústavy a čl. 2 Listiny, konkrétně s principy právního státu a dělby moci.
3. Žalobce dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je rovněž nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné. Uvedl, že splní-li žadatel zákonem stanovené podmínky pro zápis základní školy do rejstříku a nejsou-li dány okolnosti, které by byly podle zákona důvodem pro odepření zápisu, je povinností orgánu vedoucího rejstřík žádosti vyhovět. Správní orgán nesmí postupovat libovolně a zneužívat možnosti správního uvážení. Měl za to, že jím podaná žádost splňuje nejen formální, nýbrž i materiální podmínky, které školský zákon pro zápis základní školy do rejstříku předepisuje. Jeho žádosti tak mělo být vyhověno.
4. Zdůraznil, že dle Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) nebyla žádost žalobce v rozporu s DZ HMP, a doporučil žádosti vyhovět. Žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který se s názorem Magistrátu dostatečně věcně nevypořádal. Přitom Magistrát má k dané problematice blíže, neboť se škola nachází na jeho území a problematika potřeby zřizování nových škol je existenciálním tématem místní samosprávy. Žalobce poukázal i na Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy ČR 2015 - 2020 (dále jen „DZ ČR“) stanoví, že bude podporováno navyšování kapacit a zároveň určuje kapacitu, které má být v určité lhůtě dosaženo. To však neznamená, že po dosažení stanovené kapacity by bylo další navyšování kapacit nepřipustné. Stav, kdy po dosažení této kapacity dochází k jejímu dalšímu navyšování, neznamená nesoulad s DZ ČR. Ten neuvádí nic o tom, jakým způsobem se má kapacita vyvíjet po dosažení kapacity pro přijetí celého populačního ročníku. Žalobce namítal, že kdyby bylo cílem DZ ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zakázat další navyšování kapacity po dosažení tohoto cíle, musel by být takový zákaz formulován výslovně.

5. Žalobce dále dovodil nesoulad DZ HMP s DZ ČR. DZ HMP totiž obsahuje část „zřizování nových základních škol pouze v místech, ve kterých bude trvalá potřeba vybavenosti základní školou“, na základě které byl zápis školy Edisona zamítnut. Shrnl, že tak zásadní pravidla života společnosti, jako je omezení zřizování nových škol v místech, kde není trvalá potřeba vybavenosti další základní školou, nelze svěřit pouze DZ HMP, bez normativního zmocnění v DZ ČR, který je předpisem vyšší právní síly.
6. Upozornil, že z DZ HMP vyplývá, že počet žáků přecházejících z předškolního vzdělávání do prvního stupně základního vzdělávání v Praze každoročně roste. Nesouhlasil s argumentem žalovaného, že vybavenost základními školami je v místě plánovaného vzniku dostatečná, aniž by specifikoval, jakou lokalitu bere v potaz. Zdůraznil, že základní škola Edison by se kvalitativně svým přístupem a výukou vymykala běžnému průměru, čímž má širší potenciál oslovit budoucí žáky a jejich rodiče. U každé jednotlivé školy tak musí být posuzována individuálně, a to nikoli pouze formálně, nýbrž i materiálně. Proto je při posuzování spádové lokality školy je nutné zvážit i charakter navrhované školy a její potenciál oslovit rodiče i ze vzdálenějších lokalit. Byl přesvědčen, že z konceptu školy Edison je vzhledem k jejímu alternativnímu charakteru zjevné, že má potenciál oslovit i rodiče ze středně vzdáleného okolí, tedy lokalit, kde nedostatek základních škol v budoucnu aktivně hrozí. Namítal, že pojem „spádová lokalita“ není ani v DZ HMP a ani v rozhodnutí nijak definovaná a není tak zřejmé, s jakou definicí tohoto pojmu žalovaný pracoval. Žalobce proto považoval žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
7. Žalobce byl taktéž přesvědčen, že žalovaný měl zkoumat relevantnost údajů o obsazení škol z materiálního hlediska a nikoli „na základě formalistického posouzení tabulek z 90. let“. Žalobce tvrdil, že tyto tabulky neodpovídají realitě a současnému stavu. Žalovaný se s tímto tvrzením žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal. Žalobce proto spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí rovněž v této části.
8. Dále uvedl, že „spádový obvod“ a „lokalita“ neznámá totéž. Dovodil proto, že žalovaný měl v odůvodnění vymezit, jaký by byl spádový obvod základní školy, která žádá o zápis, a teprve na základě tohoto vymezení činit závěry o dosažení nebo nedosažení kapacity pro přijetí celého populačního ročníku. Pokud tak žalovaný nepostupoval, nemohl dospět k závěru, že podaná žádost není v souladu s DZ HMP, neboť část „zřizování nových základních škol pouze v místech, ve kterých bude trvalá potřeba vybavenosti základních školou“ je nutno vykládat v kontextu DZ ČR. Dodal, že „místo“ dle DZ HMP nadto nemusí nutně znamenat „spádový obvod“ ani „lokalitu“. Namítal, že žalovaný si vytvářel vlastní pojmy a jejich obsahy.
9. Žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
10. Žalovaný ve vyjádření ze dne 31. 1. 2018 nejprve poukázal na rozhodovací praxi Ústavního soudu (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2010, č. j. IV ÚS 1508/09). Ten se k otázce ústavnosti § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona již několikrát vyjadřoval a konstatoval, že v případě posuzování žádosti o zápis subjektu do rejstříku představují dlouhodobé záměry závazné kritérium podstatné pro rozhodování orgánů veřejné správy v této oblasti. Posouzení souladu žádosti s dlouhodobými záměry ve smyslu § 148 odst. 3

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

písm. a) školského zákona je jednou ze zákonných podmínek obligatorně zohledňovaných při takovém rozhodování o žádosti.

11. Konstatoval, že žalobou napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k rozporu s právem na zřizování škol jiných než státem garantovaným čl. 33 odst. 2 Listiny, jelikož v průběhu řízení nebylo právo na zřízení základní školy svévolně ani bezdůvodně omezeno. Zdůraznil, že při rozhodování o žádosti žalobce došlo k jejímu objektivnímu posouzení a zjištění nesouladu s DZ HMP, což je zákonný důvod pro zamítnutí takové žádosti. Dodal, že nemohlo dojít ani k zásahu do práv rodičů na určení způsobu výchovy a vzdělávání svých dětí, jelikož právo garantované Listinou žádnému konkrétnímu subjektu ve vztahu ke škole Edisona nevzniklo.
12. Vysvětlil, že z § 146 a násl. školského zákona jasně vyplývají kritéria, na základě kterých dochází k posuzování žádostí o zápis škol nebo školských zařízení do rejstříku. Především v § 148 školského zákona je pak stanoveno, v jakých případech je správní orgán posuzující žádost povinen ji zamítnout. Jedním z těchto případů je také nesoulad žádosti s DZ ČR nebo příslušného kraje. Uvedl, že o takovou situaci se jedná v případě žalobce. Zdůraznil, že samotné řízení o zápis do rejstříku má charakter povolovací a nikoliv evidenční, přičemž neexistuje právní nárok na zápis při podání žádosti a proto záleží na posouzení a vyhodnocení souladu žádosti s dotčenými dlouhodobými záměry rozhodujícím orgánem. Dále uvedl, že v případě soukromých škol se jedná o zcela ojedinělý příklad podnikání dotovaného státem, tudíž je legitimní, že je státu ponechána možnost určité regulace vzniku nových škol. Tímto regulačním nástrojem je právě DZ ČR a jednotlivých krajů, kterým je skrze § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona přiznáván charakter závazného kritéria při rozhodování orgánů veřejné správy v otázce zápisu škol a školských zařízení do rejstříku.
13. Žalovaný považoval žalobcem vytykané odchýlení se od kladného stanoviska Magistrátu za zcela zákonné. Odmítl, že by došlo ke zneužití správního uvážení. Vysvětlil, že Magistrát má k dané oblasti a problematice sice o něco blíže než ministerstvo, jeho stanovisko má ovšem charakter pouze informativní a podpůrný. Dodal, že se nejedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu. Uvedl rovněž, že Magistrát pouze konstatoval, že žádost není v rozporu s DZ HMP a obecně odkázal na začínající projevy nárůstu počtu žáků v nejnižších ročnících základních škol, neprovedl však dostatečný rozbor, aby jeho úvaha mohla být brána jako stěžejní. Žalovaný pak provedl rozbor aktuální naplněnosti základních škol v okolí zamýšleného vzniku školy Edisona a jejího vývoje za poslední tři školní roky a zjistil, že vybavenost základními školami je v daném místě dostatečná, ne-li naddimenzovaná. Uvedl, že v projednávané věci jde o zápis školy soukromé. Taková záležitost tudíž nijak nenáleží do samosprávy Magistrátu, resp. hl. m. Prahy; jde o výkon státní správy.
14. Konstatoval, že v žalobou napadených rozhodnutích je jasně poukazováno na rozpor žádosti s DZ HMP. Žalovaný proto odmítl tvrzení žalobce, že by zamítavé rozhodnutí bylo vydáno na základě rozporu žádosti s DZ ČR. Neshledal přitom žádný rozpor mezi ustanoveními DZ ČR a DZ HMP. Vysvětlil, že při rozhodování žalovaný posuzoval ve spojení s relevantními dlouhodobými záměry také obsazenost základních škol v oblasti nacházející se v určité vzdálenosti od plánovaného místa výkonu činnosti školy Edisona. Žalovaný provedl rozbor naplněnosti základních škol v okolí zamýšleného vzniku nové základní školy v okruhu do vzdálenosti 2,5 km. Významnou byla také skutečnost, že přímo v objektu plánovaného vzniku školy Edisona již základní vzdělávání poskytují dva

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

subjekty – jeden zřízený Městskou částí Praha 12 a jeden soukromý, přičemž obě z těchto škol disponovaly pro školní rok 2016/2017, v němž mělo dojít k zahájení výkonu činnosti školy žalobce, volnou kapacitou 596 míst.

15. Uvedl, že výraz „školský obvod spádových škol“ se vztahuje pouze k základním školám zřizovaným obcemi jako veřejnými subjekty. Dále pojem „místa, ve kterých bude trvalá potřeba vybavenosti základní školou“ a pojem „lokalita“ mají synonymní účel, a to poukázat na nadbytečnost zřízení další základní školy v dotčené oblasti. Uvedl rovněž, že výkazy týkající se obsazení škol jsou aktualizovány na základě údajů zprostředkovaných žalovanému přímo samotnými školami. Byl přesvědčen, že o dostatečnosti kapacit základních škol na Praze 12 svědčí i skutečnost, že Městská část Praha 12 vydala žalobci souhlasné stanovisko k žádosti s odůvodněním, že pro předmětné prostory v budově Základní školy Rakovského, kde mělo k výkonu činnosti školy žalobce docházet, nemá využití. Poukázal na nízkou naplněnost zde sídlících škol, a to 46,83 % u Základní školy Rakovského, 16 % u Klasického gymnázia Modřany a základní školy, s. r. o., pro rok 2016/2017. Konstatoval taktéž, že legislativa nezná a nepoužívá pojem „alternativní škola“. Žalovaný tak při řízení o žádosti neposuzuje způsob vzdělávání, jelikož profil a kompetence navrhované školy nebo školského zařízení se řídí výhradně rámcovým vzdělávacím programem, a to bez ohledu na právní povahu zřizovatele školy.
16. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

17. Žalobce požádal podáním ze dne 25. 9. 2016 o zápis základní školy, školní družiny, školního klubu a školní jídelny – výdejny, jejichž činnost bude vykonávat školská právnická osoba s názvem Základní škola Edisona, do rejstříku škol a školských zařízení.
18. Magistrát žádost žalobce s příslušnými přílohami postoupil ministerstvu k vyřízení. V průvodním dopise ze dne 20. 10. 2016 přitom sdělil, že nemá k zápisu základní školy námitek a doporučuje žádosti vyhovět. Uvedl, že DZ HMP konstatuje, že hl. m. Prahu každoročně postihuje zvyšující se počet žáků přecházejících z předškolního vzdělávání do prvního stupně základního vzdělávání; uvedená žádost tak není v rozporu s DZ HMP.
19. Ministerstvo posoudilo žádost žalobce jako zřizovatele školské právnické osoby s názvem Základní škola Edisona, ve věci zápisu základní školy, jejíž činnost bude vykonávat právnická osoba s názvem Základní škola Edisona, do rejstříku škol a školských zařízení, a rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. MSMT-34800/2016-6, ji na základě § 143 odst. 2 a podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona v celém rozsahu zamítlo. Ministerstvo konstatovalo, že v řízení o zápisu školy nebo školského zařízení do rejstříku nepostačuje pouze splnit určité formální podmínky, na jejichž základě by byl na povolení vykonávat činnost školy nebo školského zařízení právní nárok, nýbrž příslušný orgán žádost posuzuje z hlediska jejího souladu s DZ ČR a příslušného kraje. Při posuzování žádosti může přihlídnout též ke stanovisku příslušné obce a k vyjádření příslušného krajského úřadu.
20. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že ministerstvo se zabývalo vyjádřením Magistrátu a obsahem DZ HMP. Dospělo přitom k závěru, že vyjádření Magistrátu vychází z nedostatečného rozboru tohoto strategického dokumentu v oblasti vzdělávání. Poukázalo na kapitolu 3., podkapitolu 3.2 a v ní stanovená opatření v oblasti navyšování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

celkových kapacit základních škol v místech aktuální potřeby, konkrétně opatření čl. II.1.1. Dále uvedlo, že z analýzy vybavenosti města základními školami uvedené v DZ HMP vyplývá, že v místě plánovaného vzniku nové základní školy je vybavenost dostatečná. V rámci aplikace této analýzy je důležité přihlídnout k aktuálnímu demografickému vývoji. Ministerstvo proto provedlo rozbor aktuální naplněnosti základních škol v okolí zamýšleného vzniku nové základní školy a jejím vývojem za poslední tři školní roky. Zabývalo se územím Městské části Praha 12 v rámci dané lokality v okruhu do vzdálenosti 2,5 km, kde je zřízeno šest základních škol zřizovaných Městskou částí Praha 12 a jedna základní škola soukromého zřizovatele. Na základě rozboru naplněnosti základních škol v dané lokalitě Prahy 12 (podrobně viz str. 2 rozhodnutí) a s ohledem na opatření DZ HMP dospělo ministerstvo k závěru, že byl prokázán rozpor žádosti s tímto koncepčním dokumentem, což je v souladu s § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona důvodem pro zamítnutí žádosti. Dodalo, že bylo povinno žádost zamítnout i přes kladné stanovisko obce, neboť zjistilo nesoulad žádosti s DZ HMP. Ministerstvo se rovněž zabývalo vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí. Uvedlo, že analýza vybavenosti města základními školami uvedená v DZ HMP nebyla pouze beze zbytku převzata, ale byla podrobena dalšímu šetření. Ministerstvo totiž provedlo důkladný rozbor dostupnosti nabídky základního vzdělávání přímo v místě plánovaného vzniku nové školy. Na základě tohoto rozboru ověřilo a potvrdilo závěry vyplývající z analýzy uvedené v DZ HMP, tj. že v místě plánovaného vzniku nové školy (oblast Modřan) je vybavenost základními školami dostatečná a existují zde dostatečné rezervy pro přijetí všech žáků i při zohlednění předpokládaného vývoje počtu dětí věkové kategorie 6-14 let do roku 2021/22. Uvedlo, že v rámci Prahy 12 existují lokality, kde vybavenost základními školami není dostatečná, to se však netýká oblasti Modřan, kde by měla škola Edisona vzniknout. Předmětem posouzení je přitom potřeba vzniku nové základní školy ve školním roce 2017/2018. Vysvětlilo, jak jsou získávány a vedeny údaje o nejvyšších povolených počtech žáků v základních školách v rejstříku. Uzavřelo, že nemá důvod zpochybňovat jejich relevantnost. Navíc o dostatečnosti kapacit základních škol na Praze 12 svědčí i skutečnost, že Městská část Praha 12 vydala žalobci souhlasné stanovisko s odůvodněním, že pro předmětné prostory v budově Základní školy Rakovského nemá využití. Pokud by byla vzata v úvahu připomínka, že v rámci hl. m. Prahy není relevantní posuzovat spádovost, pak mělo ministerstvo za to, že vybavenost základními školami, včetně nabídky nejruznějších alternativ ve vzdělávání, je v rámci Prahy jako celku dostatečná.

21. Žalobce podal dne 9. 5. 2017 proti rozhodnutí ministerstva rozklad, který ministr žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Konstatoval, že v dané lokalitě není trvalá potřeba vybavenosti základní školou a tak ministerstvo řádně dovodilo, že žádost žalobce je v rozporu s DZ HMP. Dodal, že je absurdní a nevhodné, aby v nevyužitých prostorách dvou škol zapsaných do rejstříku vznikala škola nová. Odmítl námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl rovněž, že z odůvodnění je zřejmé, že zákonný důvod pro zamítnutí žádosti byl naplněn zjištěným rozporem s DZ HMP, konkrétně s kapitolou 3, podkapitolou 3.2, opatřením č. II 1.1. Měl za to, že ministerstvo dostatečně odůvodnilo nesoulad žádosti s DZ HMP. Stejně tak dostatečně zdůvodnilo, proč se odchýlilo od vyjádření Magistrátu. Shrnul, že nosným důvodem pro zamítnutí žádosti byl rozpor s DZ HMP, nikoliv s DZ ČR, přičemž soulad žádosti s DZ ČR nebyl hodnocen. Pokud jde o námitku týkající se povahy a aplikace dlouhodobých záměrů, odkázal ministr na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As

52/2007, a usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1508/09, jakož i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č. j. 10 A 15/2016-42. Uzavřel, že ministerstvo zkoumalo aspekty, jež mu ukládá školský zákon. V rámci posuzování souladu s DZ HMP muselo vyhodnotit vybavenost základními školami v místě plánovaného vzniku nové školy, přičemž školský zákon ani DZ HMP nezohledňují alternativnost, resp. způsob a metody výuky v navrhované škole.

IV.

Posouzení žaloby

22. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
23. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
24. Žaloba není důvodná.
25. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
 26. Podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona „[o]rgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje.“
 27. Žádost žalobce byla žalovaným zamítnuta podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona. Z jazykového znění citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že není-li žádost v souladu s celorepublikovým dlouhodobým záměrem nebo krajským dlouhodobým záměrem, přičemž postačí nesoulad jen s jedním z těchto záměrů, pak správní orgán takovou žádost zcela nebo zčásti zamítne.
 28. Žalobce předně namítal neústavnost ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona. Soud uvádí, že v mezidobí po podání žaloby Ústavní soud rozhodl o návrhu skupiny senátorů na zrušení uvedeného ustanovení školského zákona, a to tak, že jej nálezem ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17, zamítl. Pokud jde o námitku neústavnosti, soud uvádí, že tato žalobní námitka stála na totožné argumentaci jako návrh na zrušení citovaného zákonného ustanovení; žalobce na odůvodnění návrhu dokonce sám v rámci této své žalobní námítky odkazoval a výsledek řízení před Ústavním soudem považoval za klíčový pro posouzení své správní žaloby.
 29. Soud uvádí, že Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17, poukázal na skutečnost, že právo na vzdělávání obsažené v čl. 33 Listiny patří mezi sociální práva, tedy mezi práva, jichž je možno se domáhat pouze v mezích zákonů (čl. 41 odst. 1 Listiny), a to tak, aby byl zachován jistý minimální standard těchto sociálních práv. Při přezkumu se proto nepoužívá test proporcionality, ale test rozumnosti (racionality). Ústavní soud postupoval podle jeho čtyř kritérií, která vymezil v odst. 43 (1. vymezení smyslu a podstaty sociálního práva, 2. zhodnocení, zda se zákon nedotýká samotné existence sociálního práva, 3. posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl, 4. zda užitý zákonný prostředek je rozumný/racionální). Přesto, že návrh na

zrušení předmětného ustanovení školského zákona byl podán ve prospěch vzniku soukromých škol, zdůraznil Ústavní soud, že se napadené ustanovení vztahuje na všechny školy a školská zařízení, bez ohledu na jejich veřejnoprávní či soukromoprávní povahu. Je povinností státu vytvořit adekvátní systém vzdělávacích institucí zajišťujících každému efektivní přístup ke vzdělávání. Tato jeho povinnost se odráží v jeho výsadním postavení při určování institucionální struktury vzdělávací soustavy. Napadené ustanovení předpokládající soulad s celostátním dlouhodobým záměrem a relevantním krajským dlouhodobým záměrem neznemožňuje plošně vznik nestátních škol, je-li aplikován shodně na školy státní i nestátní. Sleduje legitimní cíl a není svévolným zásadním snížením standardu základních práv. Prostřednictvím dlouhodobých záměrů se realizuje politická koncepce práva na vzdělávání. Ústavní soud nakonec konstatoval, že daný postup, byť není jediným možným či nejlepším, je racionálním prostředkem zajištění vzdělávací soustavy. Podmínění zápisu do rejstříku škol a školských zařízení souladem s dlouhodobými záměry zajišťuje právo na vzdělávání podle vzdělávací politiky formulované, v rámci ústavních mantinelů, v dlouhodobých záměrech.

30. Ústavní soud se v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/17 dále zabýval otázkou omezení vzniku nestátních škol z kapacitních důvodů a uzavřel, že jde o legitimní kritérium regulace vzdělávací soustavy, jehož důsledkem není zánik nestátních škol (blíže odst. 62 citovaného nálezu). Stejně tak Ústavní soud neshledal porušení čl. 4. odst. 2 Listiny, přesto, že se jedná o určité omezení, které neplyne přímo ze zákona, ale z podzákoného předpisu, který je konkretizací úpravy provedené v základních rysech zákonem (odst. 64, 65 nálezu). Dlouhodobé záměry označil za strategické plány, které na úrovni celostátní i krajské představují svým obsahem strategické plány střednědobé a dlouhodobé koncepce rozvoje vzdělávání a vzdělávací soustavy, přičemž kombinují odbornou i politickou stránku (zde Ústavní soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 2 As 312/2017-34). Ústavní soud závaznost dlouhodobých plánů dále dovodil ze samotné podstaty § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, z § 9 školského zákona, z procesních pravidel jejich vzniku a obsahu a z vytýčení základních zásad vzdělávacích potřeb v § 2 odst. 2 školského zákona. Aktuálnost a reflexe změn a nových požadavků na vzdělávání pak zajišťuje časové omezení dlouhodobých záměrů. Vyloučil, že by existence dlouhodobých záměrů porušovala princip dělby moci. Ústavní soud pak zdůraznil i soulad právní úpravy s mezinárodními závazky a judikaturou ESLP (blíže odst. 63 - 74 nálezu).
31. Zdejší soud konstatuje, že z uvedeného nálezu vyplývá jasná odpověď na námitku žalobce spočívající v neústavnosti § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, když Ústavní soud dospěl k závěru, že toto ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem, resp. s čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 a čl. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 2 Listiny, čl. 32 odst. 4, čl. 33 odst. 1 a odst. 3 Listiny a čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Je zřejmé, že plénum Ústavního soudu tak akceptovalo ústavnost § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona. Vzhledem k uvedenému soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
32. Soud dále uvádí, že povahou dlouhodobých záměrů se zabýval i Nejvyšší správní soud, a proto shodně s Ústavním soudem odkazuje zejména na jeho rozsudek ze dne 28. 3. 2018, č. j. 2 As 312/2017-34. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]louhodobé záměry (zpracované žalovaným a na ně navazující záměry zpracované jednotlivými krajskými úřady) představují koncepční dokumenty rozvoje školské soustavy. Svou povahou se jedná o strategické dokumenty, jejichž obsah je do značné míry ovlivněn politickou reprezentací (vytyčující cíle a směřování českého školství), a proto nemohou správní orgány ani soudy přezkoumávat jejich

„politický“ obsah. Fyzickým a právnickým osobám přímo neplynou z dlouhodobých záměrů práva či povinnosti, nicméně jejich vliv působí při faktickém výkonu veřejné moci, jakož i při vydávání správních rozhodnutí. Pro správní orgány (a v návaznosti na přezkum individuálních správních aktů i pro soudy) jsou dlouhodobé záměry závazné, neboť na jejich podkladě rozhodují v konkrétních případech a vydávají jednotlivá rozhodnutí. Tato závaznost plyne z výše citovaného § 148 odst. 3 školského zákona.“

33. Soud konstatuje, že žádost o zápis školy se posuzuje podle § 148 odst. 1 školského zákona a rozhoduje o ní orgán, který vede rejstřík. Důvody pro zamítnutí žádosti jsou uvedeny v odst. 2, 3 a 4 téhož ustanovení. V nyní projednávané věci žalovaný shledal důvod, pro který nelze žádosti vyhovět, v § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, podle něhož se žádost po posouzení zamítne, pokud není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje.
34. Ze shora uvedených ustanovení školského zákona i s přihlédnutím k citované judikatuře je třeba dovodit, že orgán rozhodující o zápisu školského zařízení do školského rejstříku je povinen zkoumat soulad žádosti s těmito záměry, aniž by byl oprávněn přitom hodnotit jejich obsah; to nepřísluší ani soudu. Zároveň judikatura již dovodila (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2018, č. j. 11 A 158/2018-36, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 As 69/2019-40), že řízení o zápisu školy nebo školského zařízení do rejstříku není řízením evidenčním, nýbrž povolovacím, a že tedy nepostačuje pouze splnit určité formální podmínky, na jejichž základě by byl na povolení vykonávat činnost školy nebo školského zařízení právní nárok. Naopak jsou vymezeny také určité podmínky věcné, které jsou předmětem posuzování příslušného správního orgánu, což vyplývá právě z § 148 odst. 3 školského zákona. Správní orgány obou stupňů tedy postupovaly zcela v intencích zákona, jestliže se zabývaly souladem návrhu na zápis s dlouhodobým záměrem kraje a shledání rozporu mezi nimi vyhodnotily jako důvod pro zamítnutí žádosti
35. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně interpretovaly DZ ČR. Namítal také nesoulad DZ HMP s DZ ČR, jakož i to, že správní orgány nevykládaly DZ HMP v kontextu DZ ČR. Nesouhlasil rovněž se závěry správních orgánů ohledně dostatečné vybavenosti základními školami v místě plánovaného vzniku školy Edisona.
36. Soud konstatuje, že ze znění § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona jednoznačně vyplývá, že pro zamítnutí žádosti postačuje, není-li žádost v souladu s dlouhodobým záměrem kraje. Zákon nevyžaduje, aby byla žádost současně v rozporu jak s dlouhodobým záměrem ČR, tak s dlouhodobým záměrem kraje. Není tedy vadou, která by mohla působit nepřezkoumatelnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jestliže se správní orgány obou stupňů nezabývaly srovnáváním těchto dvou dlouhodobých záměrů, když jednoznačně vycházely z názoru, že žádost není v souladu s DZ HMP. Ministr v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že rozpor žádosti s DZ ČR ministerstvem shledán nebyl. Soud opakuje, že ani správnímu orgánu, ani soudu nepřísluší hodnotit obsah dlouhodobých záměrů. Přesto soud nad rámec dodává, že žalobcem tvrzený nesoulad DZ HMP s DZ ČR neshledal. DZ ČR sice uvádí, že v oblasti základního vzdělávání bude podporováno navyšování kapacit základních škol tak, aby byly do školního roku 2016/17 zajištěny kapacity pro přijetí celého populačního ročníku v rámci spádového obvodu každé základní školy. DZ ČR však rovněž výslovně konstatuje dostačující kapacity základních škol v republikovém měřítku s tím, že výjimečně na místní úrovni může vzniknout problém se zajištěním povinné školní docházky v návaznosti na demografickém vývoji,

resp. tam, kde dochází k výstavbě nových bytových komplexů (jako příklad uvádí okresy Praha-východ a Praha-západ). Opatření v oblasti základního vzdělávání stanovené DZ HMP pak k navyšování kapacity základních škol a základního vzdělávání v místech aktuální potřeby stanoví aktivitu II. 1.1 „*zřizování nových základních škol pouze v místech, ve kterých bude trvalá potřeba vybavenosti základní školou*“, příp. aktivitu II 1.2 „*podpora otevírání nových tříd zvýšením kapacity stávající základní školy*“, s tím, že tyto aktivity budou realizovány zejména s ohledem na zpracované analýzy deficitů vybavenosti základními školami v bilančních územních celcích dle výše uvedené specifikace (obsažené přímo v DZ HMP) nebo podle aktuálního demografického vývoje v konkrétních oblastech na základě relevantní demografické analýzy. Soud v této části DZ HMP nespatřuje žalobcem namítaný nesoulad s DZ ČR. Soud přisvědčuje žalobci, že DZ HMP je třeba aplikovat v kontextu DZ ČR, avšak v kontextu celého DZ ČR, tedy i části konstatující dostatečné kapacity základních škol v celorepublikovém měřítku. Zejména z prvostupňového rozhodnutí je pak zjevné, že správní orgány k DZ ČR při interpretaci DZ HMP přihlížely.

37. Soud rovněž konstatuje, že z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány z DZ ČR dovodily, že po dosažení stanovené kapacity je jakékoliv další navyšování kapacit zcela nepřipustné. Správní orgány posuzovaly soulad žádosti žalobce s DZ HMP, jak jim ukládá zákon. V DZ HMP je přitom uvedeno kritérium rozvoje sítě základních škol takto: „*zřizování nových základních škol pouze v místech, ve kterých bude trvalá potřeba vybavenosti základní školou*“. Z DZ HMP dále vyplývá, že část města, kde měla vzniknout škola Edisona, nebyla v době zpracování DZ HMP klasifikována jako o obzvlášť nedostatečně vybavená nebo nedostatečně vybavená. DZ HMP takovou (možnou) nevybavenost konstatuje u některých částí Prahy 12, např. u Komořan, nikoliv však u Modřan. Dále se v DZ HMP uvádí, že „*[v]ýše uvedená analýza vybavení města základními školami vychází z dostupných dat k roku 2014, vzhledem k tomu, že demografický vývoj se může v jednotlivých městských částech v průběhu platnosti DZ HMP 2016 – 2020 výrazně měnit, je důležité při stanovování a úpravě kapacit stávajících základních škol, zápisu nových subjektů do rejstříku škol a školských zařízení, či přidávání dalších součástí školy přihlídnout k aktuálnímu demografickému vývoji stanoveného na základě věrohodné demografické analýzy. Na základě nejnovějších údajů z konce roku 2015 (ze zpracovaných demografických analýz) vznikne s vysokou pravděpodobností nejpozději do roku 2021 potřeba řešit optimální vybavenost základními školami – například na území Prahy 12, ale i na dalších územích jiných městských částí. Důvodem pro změny v demografickém rozložení obyvatelstva (přírůstek obyvatel) je zejména plánovaná výstavba nových bytových domů s vysokým počtem bytových jednotek na dosud nezastavěném území.*“ DZ HMP pak uvádí prioritu, kterou je po přechodnou dobu 5 až 7 let v místech aktuální potřeby umožnit zvyšování kapacit základních škol, aby každý žák plnil povinnou školní docházku měl zajištěno místo ve spádové škole podle platné legislativy. Následně uvádí jednotlivá opatření v oblasti základního vzdělávání.
38. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány přihlížely k uvedenému kritériu „*zřizování nových základních škol pouze v místech, ve kterých bude trvalá potřeba vybavenosti základní školou*“. Ministerstvo dospělo k závěru, že z analýzy vybavenosti města základními školami uvedené v DZ HMP vyplývá, že v místě vzniku školy Edisona je vybavenost základními školami dostatečná. Následně se zabývalo rozbořením aktuální naplněnosti základních škol v okolí zamýšleného vzniku školy Edisona a jejím vývojem za poslední tři roky. Ministerstvo výslovně uvedlo,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

že se zabývalo územím Městské části Praha 12 v rámci dané lokality v okruhu do vzdálenosti 2,5 km. Soud tak již na tomto místě konstatuje, že nelze přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány nespecifikovaly, jakou lokalitu braly při rozhodování v potaz. Ministerstvo v rámci takto vymezeného území posoudilo naplněnost a její vývoj u sedmi základních škol – šesti zřizovaných Městskou částí Praha 12 a jednou soukromého zřizovatele. Na základě konkrétních čísel dospělo k závěru, že i přes zvyšující se naplněnost jsou kapacity základních škol v dané lokalitě naddimenzované a disponují dostatečnými rezervami pro přijetí všech žáků i při zohlednění předpokládaného vývoje počtu dětí věkové kategorie 6-14 let do roku 2021/2022 dle prognózy České statistického úřadu. Zdůraznilo, že přímo v objektu, kde by měla nová základní škola vzniknout, poskytuje vzdělávání příspěvková organizace Základní škola Rakovského v Praze 12 zřizovaná Městskou částí Praha 12 s celkovou naplněností 46,83 % ve školním roce 2016/2017 a dále právnická osoba s názvem Klasické gymnázium Modřany a základní škola, s r. o. s celkovou naplněností 16 % v uvedeném školním roce, přičemž obě tyto školy disponují volnou kapacitou 596 míst. Shrnuje, že vybavenost základními školami je tudíž v daném místě dostatečná.

39. Soud uvádí, že nepovažuje tento výklad opatření stanoveného v DZ HMP za nezákonný. Je logické, že správní orgány posuzovaly potřebu vybavenosti základní školou v daném místě na základě stávající kapacity a naplněnosti základních škol v blízké vzdálenosti od místa, kde by měla škola Edisona vzniknout, a to jak s přihlédnutím k minulému vývoji, tak k předpokládanému budoucímu vývoji. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že velmi podstatným faktorem pro úvahu o tom, zda je možné zřízení další základní školy, je právě umístění takového školského zařízení. V daném případě žalobcem požadovaná škola měla působit v Městské části Praha 12, v Modřanech, v ulici Rakovského, kde však již byla kapacita míst v základních školách dostatečná, dokonce vyšší než potřebná. Z podání žalobce nelze dovodit, z jakých důvodů vybral právě toto konkrétní místo za sídlo další uvažované školy; nejen z DZ HMP přitom vyplývá, že v hl. m. Praze existují lokality, kde je situace týkající se vybavenosti základními školami značně odlišná. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že podle zjištění žalobce by do školy rodiče vozili děti z větších vzdáleností, než ve kterých se nacházely hodnocené základní školy. Rozhodná byla totiž situace v místě sídla nově zamýšlené školy a v jejím okolí. Soud proto neshledal tyto námitky žalobce za důvodné. Soud připomíná výše citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17, který se zabýval taktéž otázkou omezení vzniku nestátních škol z kapacitních důvodů a uzavřel, že jde o legitimní kritérium regulace vzdělávací soustavy, jehož důsledkem není zánik nestátních škol.
40. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, že správní orgány měly zvážit taktéž charakter navrhované školy a její potenciál oslovit rodiče ze vzdálenějších lokalit, přičemž zdůrazňoval alternativní povahu školy Edisona. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 As 69/2019, ve kterém se uvádí, že *„[ú]prava kapacit těžko může být podmíněna názorem nového zřizovatele, že jím provozovaná škola bude poskytovat kvalitnější výuku než školy stávající. Přitom nelze přehlížet, že taková úprava kapacit by nemusela být přijatelná pro jiný okruh příjemců této veřejné služby, což je třeba rovněž vážit. Názory stěžovatelky, že stávající školy v regionu poskytují vzdělávání způsobem neodpovídajícím současným požadavkům na kvalitu vzdělávání, je nepodložený. Není ani úkolem soudů, aby v rozsudku prezentovaly vlastní názory na systém vzdělávání, pokud odpovídá zákonu a Ústavní soud jej shledal ústavně konformním.“*

41. Žalobce dále namítal nedostatečné vypořádání se správními orgány s vyjádřením Magistrátu a s žalobcovými tvrzeními týkajícími se relevantnosti údajů o obsazení základních škol. Ani těmito námitkám žalobce nemohl soud přisvědčit. Pokud jde o vyjádření Magistrátu, to obsahuje pouze informaci, že Magistrát nemá k zápisu základní školy námitek a doporučuje žádosti vyhovět; že DZ HMP konstatuje, že hl. m. Prahu každoročně postihuje zvyšující se počet žáků přecházejících z předškolního vzdělávání do prvního stupně základního vzdělávání; a že výše uvedená žádost tak není v rozporu s DZ HMP. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí k vyjádření Magistrátu uvedlo, že dospělo k závěru, že toto vyjádření vychází z nedostatečného rozboru DZ HMP; dále ministerstvo podrobně rozvedlo, v čem spatřuje nesoulad žádosti s DZ HMP. Ministr pak v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že toto vyjádření nemá povahu závazného stanoviska podle § 149 správního řádu a že ministerstvo zdůvodnilo, proč se od vyjádření Magistrátu odchýlilo. Soud uvádí, že s žalovaným lze souhlasit, že z vyjádření Magistrátu není zřejmé, že by provedl dostatečný rozbor souladu žádosti s DZ HMP a vzhledem ke stručnosti tohoto vyjádření neměly správní orgány jaké argumenty vypořádávat. Vzhledem k tomu soud považuje postup žalovaného, který vysvětlil, v čem spočívá nesoulad žádosti s DZ HMP, tj. ve vyvrácení stanoviska Magistrátu, za zcela dostačující.
42. Pokud jde o „tabulky“ týkající se relevantnosti údajů o obsazenosti základních škol, není pravda, že ministerstvo toliko konstatovalo, že „nemá důvod zpochybňovat relevantnost těchto údajů“, jak tvrdí žalobce. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí uvedlo, že nemá důvod zpochybňovat relevantnost těchto údajů, jelikož údaje o nejvyšších povolených počtech žáků v základních školách jsou v rejstříku vedeny od 1. 1. 2005. Vysvětlilo, že povinností každé právnické osoby vykonávající činnost školy nebo školského zařízení, příp. jejího zřizovatele, je v případě jakékoliv změny uvést údaje uvedené v rejstříku do souladu se skutečným stavem. Dodalo, že pokud by údaje o nejvyšším povoleném počtu žáků v rejstříku přesahovaly reálné možnosti, riskovaly by příslušné právnické osoby povinnost přijímat nové žáky až do výše jejich zapsané kapacity. Uvedlo rovněž, že o dostatečnosti kapacit základních škol na Praze 12 svědčí i fakt, že Městská část Praha 12 vydala souhlasné stanovisko s odůvodněním, že pro předmětné prostory v budově jí zřizované základní školy nemá využití. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by takové odůvodnění bylo nepřezkoumatelné anebo že by správní orgány toliko bez řádného odůvodnění přejaly údaje „z tabulek z 90. let“.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.